

Карлъ Евалдъ

ПЛЪВЕЛИ

Тази година бѣ благословена. Хубави топли слънчеви дни, следъ тѣхъ дъждъ, пакъ слънце и пакъ дъждъ. Житата изъ полето избуяваха.

Всичко бѣ отлично. Селянинътъ мина зарадвавъ презъ полето съ дветѣ си малки момчета и каза:

„Жетвата ще бжде небивало богата. Ще напълня хамбаритѣ. Ще спечеля пари, ще ви заведа на панаира и ще ви купя нови дрехи“.

Ръжътъ наведе тежкитѣ си класове къмъ земята и изръмжа:

„Ако скоро не ме пожънешъ, селянино, ще полегна и нѣма да стана!“

Селянинътъ не искаше да чува такива думи, но самъ видѣ, че това е така. Върна се дома и взе сѣрпа.

„Добре служба на човѣка“, каза ръжътъ. „Той се грижи за мене, овършава зърната ми, воденицата мели добро брашно за вкусенъ хлѣбъ. Той много се труди за насъ, но и ние, ако не сме добре, хората ще гладуватъ. Затова, тѣ много ни тачатъ“.

До нивата, край плета и хендека, бѣше обраснало съ плѣвели. Бодилъ и репей,¹⁾ звънчета, глухарчета и дивъ макъ се пѣстрѣха и изобилно раждаха семена. Защото слънцето и дъждътъ бѣха и за плѣвелитѣ, както и за горделивата ръжъ.

¹⁾ Нѣкжде на репейтѣ казватъ чички.